

Indhold Finantsloven burde have for at være efter dets Overbevisning forsvarelig for Landets Vel, vilde en bestemt Fastholden af disse to modsatte Synspunkter føre til det Resultat, som naaedes den første April, at vi stod uden nogen vedtagen Finantslov. Hvad skulde saa ske? Det ærede Medlem siger, at det havde været Regjeringens Pligt at gaa. Ja, hvad vilde være naaet derved, som Sagerne stod i hint Dieblit? Saaledes som Forhandlingerne førtes i Fællesudvalget — særlig fra det ærede Medlems Side — kunde der ikke komme Klarhed over Standpunkterne førend paa Finantsaarets sidste Dag; thi paa den næstsidste Dag bleve de første Forslag til Ændringer indtalte fra Formandens Side, og først paa Finantsaarets sidste Dag kom man til den bestemte Overbevisning, at en Overtøstkomst ikke vilde naaes, og før dette var Tilfældet, var der dog næppe Anledning for Regjeringen til at træffe sig tilbage. Under alle Omstændigheder blev Følgen den, at hvis ogsaa Ministeriet traf sig tilbage, vilde enhver Regjering, der da kom, være nødsaget til at udstede en provisorisk Finantslov eller søge anden Hjemmel til Statshusholdningens Førelse. Thi det erkjender jo det ærede Medlem, og det er udtalt af dette Flertals Hovedorgan i Pressen, at Statshusholdningen maa gaa sin regelmæssige Gang; men saa maa der ogsaa være en Norm for dens Førelse, og jeg skjønner ikke rettere, end at hvor meget ganske vist en provisorisk Finantslov ligger udenfor det Regelmæssige, er den dog den Norm, som mest aabner Udsigt til atter at komme ind i regelmæssige Tilstande, og at derfor enhver anden Norm, der var bleven valgt, vilde have stillet os fjernere fra den Mulighed atter at komme ind under regelmæssige Tilstande ved Vedtagelsen af en Finantslov. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Sage) udtalte, at ved Udstedelsen af den provisoriske Finantslov var Forsatningen suspenderet. Jeg ser ikke rettere, end at dersom den blev suspenderet derved, var den alt forud suspenderet, nemlig i det Dieblit der den 1ste April ikke i Rigsdagen var vedtagen en Finantslov. En virkelig reaktionær og grundlovsforbryderisk Regjering vilde dog utvivlsomt have benyttet dette til at erklære, at Rigsdagen havde sprængt Forsatningen, og at denne ikke mere eksisterede. Jeg ser ikke rettere, end at den Vej, den nærværende Regjering fulgte, var den, der var bedst stillet til, at man atter kunde faae Grundlovens Bestemmelser opretholdt fuldt ud, jeg er overbevist om, at der hos baade Regjeringen og Landstinget, saa vist som det er Tilfældet for dette Things Mindre-

tals Vedkommende, kun er et bestemt Ønske om, at dette Thing snarest muligt vil gjenoptage sine grundlovmæssige Funktioner og derved atter føre os ind i regelmæssige Tilstande. Det staar for mig, som om dette netop vilde ske nu først og fremmest ved at foretage en regelmæssige Behandling af Finantsloven, thi Nægtelsen af Overgangen til 2den Behandling fører os ind i det Uvisse det Ubestemte, som sandsynligst atter fører os ind i provisoriske Tilstande. Vi, Mindretallet i denne Sal, ønsker at de provisoriske Tilstande skulle blive saa kortvarige og ende saa hurtigt som muligt. Det nu at ville forfaste Finantslovsforslaget for det kommende Aar, fører kun til at de provisoriske Tilstande blive saa langvarige som muligt, og at den provisoriske Finantslov vil blive den sandsynligste Følge af det Skridt, der foretages i Dag, tør vel forudsettes, naar man betænker, at den Mand, som dette Things Flertal i Almindelighed anser for at have særligt Kjendskab til og særlig Forstaaelse af Grundlovens Aand, det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) allerede for 10 Aar siden, i 1874, har udtalt, at naar Rigsdagen ikke i den grundlovmæssige bestemte Tid af 2 Maanedes tilendbragte Finantslovens Behandling, og Følgen da var den, at Rigsdagen hjemsendtes, uden at nogen Finantslov var vedtagen, og Regjeringen for at raade Bod derpaa, greb til overordentlige Foranstaltninger — hvorved der vel næppe kan være tænkt paa Andet en provisorisk Finantslov — saa hvilede Ansvaret herfor paa Rigsdagen. De Herrer maa sikkert ogsaa erkjende, at dette Sidste gjælder endnu mere, naar Folkethinget selv afviser al Forhandling og nægter Finantslovens Overgang til 2den Behandling. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at dette Skridt netop fra Folkethingets Standpunkt er det sidste, som man burde gjøre, og at det i Stedet for at føre os tilbage til de Tilstande, som dog sikkert dette Thing ønsker, at vi skulde komme tilbage til, vil bringe os fjernere og fjernere derfra. Det blev for nogle Aar siden, da Landstinget havde gjort sin Indflydelse paa Finantsloven gjældende, og efter fortsatte Forhandlinger med dette Thing havde bevirket, at den udkom i en anden Skikkelse, end dette Thing fra først havde givet den, udtalt af det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgkreds (Berg), at det nu maatte være en Op-gave for Folkethinget at erobre Finantsloven tilbage for Folkethinget, der ved at sætte sit Stempel og Segl paa skulde sørge for, at de Finantslove, der kom i den nærmeste Tid, bleve endelig vedtagne i den Form, som Folkethinget havde givet dem. Det var efter